EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Pressa, procés i processisme

Es veia a venir. L'endemà mateix de la investidura del nou president de la Generalitat, quan s'iniciaven els definitius 18 mesos, a diaris i tertúlies diverses es començaven a sentir les primeres veus que relativitzaven aquest termini, que feien broma del "tenim pressa" o que advertien de la necessitat d'acumular muscle abans d'agafar velocitat.

Això nostre ve de lluny, de molt lluny, i és evident que no vindrà d'un mes ni d'un any ni de cinc. Ara bé, una cosa és esperar el moment oportú per fer allò que tots sabem que no serà fàcil, trencar amb l'Estat espanyol i substituir la seva legalitat per una de nova i pròpia, i l'altra és que, precisament perquè sabem que no ens ho posaran fàcil i que caldrà prendre riscos, allargar indefinidament el procés amb l'objectiu d'evitar l'esclat del conflicte. A això, a instal·lar-nos en el procés, anar fent bullir l'olla sense estratègia definida i perseguir l'horitzó sabent que no l'atraparàs mai, ho hem anomenat processisme o dilacionisme, i és una de les amenaces que planen sobre l'actual iniciativa independentista.

De tot això en parlava divendres passat en Partal, que supeditava la ruptura amb l'estat, el canvi de legalitat, al fet que el govern de la Generalitat pogués assumir el control efectiu del territori. Altrament, raonava, una proclamació de la República, una declaració unilateral d'independència o qualsevol altre gest, per solemne que fos, seria paper mullat i ens posaria en ridícul davant el món. Aquesta lògica certament raonable, però, corre el risc de convertir-se en circular i fer-se un peix que es mossega la cua: Necessitem desconnectar per assolir la independència, però només aconseguirem desconnectar del tot quan haguem assolit la plena sobirania; ens calen estructures d'estat per ser un estat, però no ens deixaran tenir-les fins que no ho siguem; volem tenir el control del territori per poder fer el pas, però no ens permetran que controlem completament allò que consideren seu fins que ja no ho sigui?

Per evitar l'estancament, el processisme, caldrà fer el salt sense tenir tots dos peus a terra. Caldrà prendre riscos i caldrà substituir les manca d'eines polítiques i administratives per allò que ens fa més forts, la mobilització popular. Si el dia que el Parlament faci la proclamació encara no tenim totes les estructures d'estat del tot a punt, si encara no hem consumat definitivament la desconnexió i si l'administració catalana no és encara capaç de controlar completament el territori, no per això hem de fer-nos enrere, sinó que haurem de ser la gent qui, al carrer, arribi on el govern no hagi pogut. I com que això serà així tant d'aquí a 18 mesos com d'aquí a 36, no té, en principi, cap sentit ajornar més la ruptura necessària. El que cal, això sí, és estar tots i totes alerta per respondre a la crida quan aquesta es produeixi (segons els programes electorals, l'estiu del 2017).